

De Smokkelaar

ZUID-LIMBURGSCHE SCHETS.

Daar mijn vriend Tinus nu en dan al eens een aankoop deed, die de moeite waard was, had hij, gelijk men wel denken kan — want 't is overal zoo — zijne benijders. Vermaandere heeft eens geschreven : « Indien Job, die niets bezat dan den mesthoop, waarop hij zat, nog leefde, zou hij lieden vinden, die hem den mesthoop, het enig bezit dat hem nog restte, zouden benijden, alleen daarvoor : dat de mesthoop Job's eigendom was... » Maar laat ons thans met onzen vriend Tinus voortgaan.

— Waar haalt hij dat geld vandaan ? vroeg Poel-Madam, bij wie gedurig een regen van maanbriefjes in huis viel. Hij moet het toch van iets hebben !

Eenige dagen later, zei ze tegen hare huisgenooten, na weer een slapeloze nacht doorgemaakt te hebben, zoekende naar het Tinus-probleem : « Nu weet ik waar Tinus het geld vandaan haalt : Hij smokkelt ! »

Allen keken op alsof ze een donderslag hoorden. Poel-Madam vervolgde :

— Ziet ge hem dan niet drie-maal per week per rijwiel op reis gaan. Immer voert hij eene valies mee. Volgens mij gaat hij naar Maastricht en vervolgens anders en meteen liet ze hare rechterhand met kracht op het wormstekige tafelblad neerkomen, zoodat haar man, die al suffende, half slapende in den hoek zat, wakker schoot en ook weer meende het te hooren donderen.

— Ik geef mijn vermoeden te kennen aan de gendarmen, vervolgde ze, en er 't drie dagen is, zit hij achter de grondels. Wat ! Waarom moet hij zooveel geld verdienen en wij niets ? !... »

De gendarmen deden haar natuutlijk verstaan, dat smokkelaars aanhouden, niet in hunne bevoegdheid was, maar wel in die der grenskomizeen, ten ware de smokkelhandel zou bestaan in cocaine, heroine of saccharine, drie woorden, die de teleurgestelde vrouw in haar leven nog niet had hooren noemen, zij die zooveel vreemde woorden had gehoord en alle talen kende, behalve Betalen.

— Dan zullen we ons tot de komizeen wenden, en kost wat kost, hij moet achter de grondels, besloot zij.

Jan Noedels woonde in de gebuic van Poel-Madam en deze meende dat Jan haar geheel toegewijd was, maar Jan hield slechts in schijn vriendschap met de broosaardige, bultige vrouw, want hij wist dat zij de menschen, die niet in hare gunst stonden, op alle manieren belasterde en kwaad betrokkende. Zij zei op zekerden dag aan Jan :

— Jan, tracht eens uit te hooren wanneer de grijze Tinus er met den velo op uit toekt. Hij gaat dikwijls naar Maastricht, geloof ik. Als ge het me komt zeggen, breng een mandje mee, dan geef ik u eenen klats van die goede Honnerkes-peren, soort Klaboets.

Tinus lachte hartelijk in zijn eigen, wroef zich de handen en zei aan Jan :

— Daar gaan we nu eens eene farce hebben. Zeg haar maar dat ik overmorgen, Woensdag, naar Maastricht ga.

's Woensdag 's morgens sprong Tinus op zijn fiets, eene valies medevoerende. Om geen argwaan te verwekken, keek hij geen een maal om, voor hij in Mopertingen aankwam. Daar ging hij bij Moors, 'n pint drinken en zag de twee dochters van Poel-Madam van verre per fiets afkomen. Toen hij weer buiten kwam, zag zij ze op verren afstand nog in de sloot zitten. De rijwielen stonden tegen een boom.

Tinus sprong weer op zijn rijwiel en fietste door. Hij was dus zeker van achtervolgd

te worden en lachte voldaan in zijn eigen. Bij het toehuis stapten de twee nieuwsoortige detectieven van hun rijwiel af en zeiden tot de tolbeambten :

— Ziet ge daar een paar honderd meters vorder dien man per velo ? Bruine overjas, bruine hoed en grijze broek. Hij voert een valies mee. Hij is een smokkelaar, die vele waren over de grens brengt. Als hij straks terug keert, kunt ge hem aanhouden.

Toen Tinus in Maastricht aankwam, was het voor zijne twee achtervolgsters geen gemakkelijk werk, want ze moesten, wilden ze hem niet uit het oog verliezen, hem van korterbij volgen, om te kunnen zien, welke winkel hij bezocht en wat hij er kocht.

Tinus bevond zich thans in de Grootte Staat en zag z'n twee achtervolgsters van op het Vrijthof eveneens de Grootte Staat instappen.

Hij ging een winkel binnen op den hoef der Spilstraat, waar hij wist dat zich ook een deur in deze straat bevond, toefde niet lang in den winkel, waar juist, daar het markttag was, zich tamelijk veel volk bevond, maar trad buiten in de Spilstraat en spoedde zich aldaar naar de markt, waar hij zich onder de menigte mengde.

Ondertusschen stonden de twee nijldige feeksen in de Grootte Staat nog altijd voor den winkel te wachten en te loeren op Tinus, die maar niet kwam.

Het wachten moede en hun geduld verliezende, gingen ze den winkel binnen en, de deur in de Spilstraat ziende, was voor hen het problema opgelost.

Mismoedig, kwaad slenterden ze verder tot opeens een stoffenwinkel hunne aandacht trok.

— Ondulina, zei Rubra, zie eens wat schoone zijden stof aan 0.50 fr. de meter ; dat is voor niets. We zullen eenige meters meenemen. Den smokkelaar vinden we toch niet meer.

Ze kozen daar voor twee kleedingen van die nagemaakte zijden stof, waar ze van die feggelen van zouden laten maken, lie ze gewoon waren te dragen.

Een derden donderslag hoorden ze toen ze vernamen dat fl. 0.50 gelijk stond met fr. 7.50 in Belgisch geld. Ze moesten alles wat ze op zak hadden bijeen leggen om de stof, die reeds van 't stuk afgesneden was, te kunnen betalen.

— Dat is hier duurder dan te Bilsen, zei Rubra, toen ze buiten kwamen. Ondulina zuchtte :

— Waar mag toch die vuile smokkelaar gebleven zijn ?

— Och, zei Rubra, ons kan hij wel ontloopen, maar de komizeen niet. We hebben toch z'n signalement aangegeven. Laat ons nu maar naar huis gaan, ons geld is toch op.

Na lang zoeken en vragen en weer zoeken en vragen enz. vonden ze toch den weg terug op Veldwezelt. Ondulina had het pakje kleeerstof aan het stuur van haar rijwiel vastgemaakt en jakerde verder en daar het juist geregend had, spetterde de modder, die nevens de spatborden van het rijwiel opvolgde, tegen hare mooie drie-frankkousen op.

— Wie weet, zei Ondulina, hebben ze Tinus al niet vast.

— Ik ben zeer nieuwsgierig hoe de zaak zal afloopen, antwoordde Rubra. Goed dat we Jan Noedels op onze hand hadden, voegde zij er bij.

Allengskens en vol blijde verwachting raderden ze het toehuis. Daar stonden twee snorrebaarden in uniform in het midden der straat, een wees op het pakje aan Ondulina's velo.

— Wat hebt ge daar ?
— Stof om kleezen te maken.
— Ja maar dat mag niet uit.
— We hebben het gekocht.
— Ik zeg ook niet dat ge het gestolen hebt, maar ge smokkelt toch.
— Smokkelen ! ? Ik meende dat ze niets dan sakkerline en kokkeline... en...
— En kleeerstoffen mogen niet door, daaruit volgt dat niet alleen de stof, maar ook het vervoermiddel wordt in beslag geno-

men. En meteen nam hij Ondulina's rijwiel met het pakje, begaf zich naar het bureau en beval :

— Volg me.
Daar werd proces-verbaal wegens smokkelhandel opgemaakt. Betalen konden ze niet, daar al hun geld uitgegeven was.

Zoo kwamen ze beiden op één rijwiel gezeten door Mopertingen, waar Tinus op de bank voor een drankhuis zat, en op z'n gemak een pijpje smoorde.

Tinus lachte omdat de farce zoo goed gelukt was en volgde hun toe :

— Hij zit nog niet achter de grondels ! De twee nijldige duivels waren wit van woede.

Moraal : Wie een pot graaft voor een ander, valt er zelf in !
VRIJHERN — Jef TIMMERMANS.

KERSTNACHT

— O —

Zoo zacht, zoo zacht,
In dezen schoonsten nacht,
Roept wonder klokkeluiden
De vroom gebogen luiden,
Naar waar een kindje lacht,
Zoo zacht, zoo zacht.

Ze gaan en gaan
Langs wit-besneeuwde baan ;
Een lange rij getrouwen,
Ze gaan hun handen vouwen,
En voor het stalleke staan ;
Ze gaan en gaan.

Daar ligt het Wicht,
Het blijde kerkelicht
Straalt door de zwarte raam ;
De kerkelokken pramen
De laatste naar het licht
Daar ligt het Wicht.

Geen een, geen een
Die bij het Kind alleen
Zijn eigen leed zal klagen
En voor zich-zelf komt vragen,
In innig-stil gewoen.
Geen een, geen een.

Maar stil, zoo stil
Gelijk het Jezus wil,
Zijn ale hun gebeden ;
Voor allen hier beneden
Een enkle, heil'ge wil,
Zoo stil, zoo stil.

Gemengde Berichten

DE BEWAPENINGSROES

IN DUITSCHLAND.

Gevaarlijke propagandafilms. — Thans worden er te Berlijn twee militaristische films vertoond, waaronder een « 3 Jahre Weltgeschichte » (30 jaar wereldgebeurtenissen), een geschiedkundig overzicht van onze eeuw poegt te geven. Praktisch zijn de 3/4 van deze film aan den oorlog gewijd en geven zichten weder, die reeds honderde malen werden vertoond in den loop derer na-oorlogse jaren, namelijk gevechten in loopgrachten en met tanks, beschieting-n met vliegtuigen, enz. Men ziet een ogenblik echte personaliteiten op het doek, zoodat deze prent een zekere documentaire waarde heeft, wanneer we er Poincaré, Joffre en Foch, Guynemer, den Duitschen as Richthofen, den koning van Engeland, den tsaar en zijn gezin ontmoeten. Zelfs krijgt men den vooroorlogschon paraderen te monsteren : de goddelijke keizer in schitterende uniformen, de keizerin, Franz-Jozef, de slachtoffers van Sarajevo en zelfs het huwelijk van Karel en Zita. De oorlog in deze prent breekt uit, zonder dat Duitschland er schuld aan heeft, maar enkel om lat de Fransche en Russische legers mobilizeeren.

De terugtocht der Duitschers aan de Marne is enkel aan de verkeerdig topassing van Duitsche bevelen te wijten ! Moesten de marxisten op het laatste oogenblik geen